

Indenrigsministeren (*Enevold Sørensen*): I Henhold til de Udtalelser om den her foreliggende Sag, jeg fornylig havde Lejlighed til at fremsætte her i Salen under Behandlingen af en anden Kreditfor-
 eningssag, kan jeg tiltræde Forslaget og anbefale det til Vedtagelse. Som omtalt af den ærede Forslagsstiller er dette Forslag ganske i Overensstemmelse med den for nylig vedtagne Lov af 4. April 1902, hvor samme Begunstigelse blev givet til Kreditkassen for Grundejere i København.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Sagens Overgang til anden Behandling vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

*Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til og Ændringer i Lov Nr. 4 af 7. Januar 1898 om Arbej-
 deres Forsikring mod Følger af Ulykkestil-
 fælde i visse Virksomheder.*

Forhandlingen genoptoges.

N. Andersen: Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Martin Olsen) begyndte sit Foredrag i Gaar med at paa-
 vise, at der ved den ret langvarige Be-
 handling af det Lovforslag, som fik endelig
 Stadfæstelse under 7. Januar 1898, var en
 stærk Tilbøjelighed fra alle Sider til efter-
 haanden at komme til en Udvidelse af
 Rammen for de Personer, som faldt ind
 under Lovforslaget. Det er ganske rigtigt,
 deri er jeg ganske enig med den ærede
 Ordfører. Der var vel maaske endogsaa
 hos forskellige Medlemmer i dette Ting en
 saa stærk Stemning for at komme til en
 videre Udvidelse af Forslaget, inden det
 blev til Lov, at man fra en vis Side her
 i Tinget modsatte sig, at dette Lovforslag,
 der kun havde til Hensigt, som det hed,
 at ulykkesforsikre de mest farefulde Er-
 hverv, blev til Lov, naar Rammen ikke
 blev udvidet saaledes, at der kunde ind-
 drages dem, der, som man sagde, trængte
 haardst til det, nemlig Landbrugets Ar-
 bejdere. Modstanderne fik nu, som det vil
 erindres, ikke deres Villie sat igennem,
 Forslaget blev til Lov og har nu virket i
 en Række af 5—6 Aar, men det er meget
 rigtigt, at der i dette Tidsrum stadig fra

mange Sider har været udtalt Ønsker og
 Forhaabninger om, at man vilde komme
 til en Udvidelse af Rammen.

Det er derfor kun naturligt, at et For-
 slag som det foreliggende kommer frem,
 og jeg kan i en vis Henseende kun byde
 det Velkommen, fordi der i det ligger en
 Paamindelse om ikke at glemme den Tanke,
 at der er en stor Mængde af Landets Ar-
 bejdere, som med lige saa god Føje som
 de, der allerede ere inde under Loven af
 7. Januar 1898, kunne forlange Sikkerhed
 for Liv og Helbred, men som fremdeles
 staa udenfor. Det er fuldt berettiget, at
 man drager Spørgsmaalet frem af og til,
 indtil man endelig kommer til en saa dyb
 Erkendelse af Nødvendigheden af en For-
 andring i dette Forhold, at man endelig
 skrider dertil, men paa den anden Side
 maa jeg ganske vist erkende, at jeg tror
 ikke, Sagen løses paa den Maade, som For-
 slaget tilsigter.

Selv om Forslaget blev gennemført,
 tror jeg ikke, det vilde medføre en saadan
 endelig Løsning, at man kunde akkviescere
 derved. Jeg er endogsaa meget stærkt i
 Tvivl om, hvorvidt en Lov af det Indhold,
 som Forslaget har, overhovedet vilde være
 brugelig — jeg tror det ikke. Navnlig er
 jeg ganske klar over, at den højtærede
 Indenrigsminister havde ganske Ret i den
 skarpe Kritik, han i Gaar fremsatte med
 Hensyn til Søfartsforsikringen. Det staar
 for mig som ganske utvivlsomt, at man
 ikke kan drage Søfarten ind paa den
 Maade, som her er tilsigtet, ved et Par
 smaa Paragraffer. Jeg har selv for nogle
 Aar siden syslet en Del med Spørgsmaalet
 om Ulykkesforsikring for Søfart, men kom
 hurtigt til den Erkendelse, at det var et
 overmaade vanskeligt Emne at lovgive om,
 og jeg tror, det staar i Kraft endnu den
 Dag i Dag. Jeg er ganske sikker paa, at
 det ikke lader sig gøre paa den Maade,
 her er paatænkt. Men det er jo et, et
 andet er, at man bør komme til en For-
 sikring, ikke alene for Landbrugets Ar-
 bejdere, men ogsaa, og jeg vil snarere sige
 først og fremmest, for Søfartens.

Den ærede Ordfører for Forslagsstil-
 lerne udtalte i Gaar som Anbefaling for
 Forslaget, at det byggede paa det hidtidige
 lovfæstede Princip og kun i ganske ringe
 Grad indførte noget nyt i saa Henseende.
 Deri har den højtærede Ordfører for For-
 slagsstillerne vistnok ikke Ret. Det er
 ganske sikkert, at der paa flere Punkter i
 det foreliggende Forslag findes Bestem-
 melser, som vilde give den nugældende Lov
 et helt andet Udseende, og som i eminent